

III. De Diaphragmate fisco, & mutatis quo-
rundam Viscerum Sedibus, in Cadavere
Puellæ decem Mensum observatis, Epistola.

RICHARD MEAD
JOHANNES FOTHERGILL S.

*Read June 16.
1745-6.* QUUM non ita pridem de casu quo-
dam, ut mihi videbatur, omnino
singulari, coram te verba facerem, ipse auctor eras,
vir clarissime, ut integrum rei historiam literis
consignarem. Consilio igitur tuo morigerus opus
aggressus sum; coque lubentius, prout mihi persua-
sum est, id minus ingratum multis fore, si in pub-
licum prodiret, quod tibi privatim non displicuisset.
Tantum siquidem & merito ab omnibus tribuitur illius
auctoritati, cui nihil antiquius, optatius nihil, quam
bonis quibuscumque artibus, de civibus suis, de hu-
mano genere, optime mereri.

Quo autem clarius tota res patescat, ab ovo, uti
dicitur, exordiri animus est, eorum omnium histo-
riam exponens, quorum testis eram, fide, simplicitate,
quam possim, maximâ.

Fœmina generosa 21 circiter annorum, tam ingenio
acri & vivido quam forma spectabilis, habitus proceri
& gracilis, temperie ad sanguineam vergentis, firma
satis, ut plurimum, sanitate felix, quinto post concep-
tionem circiter mense, primò prægnans abortum
fecit.

Magno suo malo id ei contigit, dum in cognati villâ longe a suis dissitâ hospitio excipitur. Proxima, re jubente, obstetrix advocatur; quæ artis cum primis ignara, & duris tantummodo ruricolarum ilibus as- sueta, uterum tenellulæ eousque duriter tradavit, ut ex vasis laceratis immane adeo sanguinis profluvium exciverit, quantum ars sistere non valuit, usque de- dum donec gravissima superveniens *Leiopœchia* tam fluidorum motum, quam solidorum vim, im- præsentiarum sustulit.

Tandem vero revixit, atque ita convalescit, ut *ore ac membris in pallorem albentibus, ostentui effet multum vitalis spiritus egestum.*

Ex tantis autem malis vix, & ne vix quidem eluctata est, antequam de novo sit gravida. Misera vero sorte, quâ per totum graviditatis decursum affligatur, referre piget; gravissima namque mala, quæ uterum gerentes exercere solent, hæc nostram & pessime exer- cuerunt.

Puellulam tamen & suo tempore enixa est, cuius ad historiam, rebus maternis feliciter compositis, quoad morbos, mortem, & cadaveris sectionem, perti- nuerit, referendam me accingo.

Recens natæ forma culpa omni carere videbatur: parvula erat & pusilla, cuiusque cutis justo flaccidior, & aliquatenus rugosior, se suo nutrimento parcus poti- tam testabantur; quod nemini matris historiam pen- sitanti mirum videbitur.

Respiratio a principio ei erat justo paullulum fre- quentior, paucisque post diebus accedit, tanquam a correpto frigore, gravedo, cum ingenti laticis mucosi ex ore, & oculis, & naribus profluvio, quod quoties ubera nutricis ducere coacta est, fere spiritum infantis præclusit.

præclusit. Et hinc sæpius lachrymæ, hinc etiam iræ, graviores quidem quam adeo teneræ ætati contingere solent, quæque sæpius præsentibus metum injecerunt, ne, cum furore brevi, simul & extreum halitum efflaret.

Commodis vero medicamentis, alvum præcipue leniter ducentibus, a gravedine utcunque liberari videbatur: viribus etiam cum mole pedetentim auditis, in spem adducti sunt parentes olim delicatulae sanitatem magis constantem fore.

Sæpius tamen quam in puerisque aliis infantibus solet, ex improviso vomitio eam corripit: ejecta nec cibum crudum referunt, nec coctum, sed pultem quasi purulentam, interdum acidum, sæpe fetidum redolentem: dejectiones etiam justo frequentiores & ejusdem omnino indolis erant. Respiratio interini frequens, laboriosa, noctuque difficultima. Hæc eo magis integræ salutis spem minuebant, quo minus auscultabant remedii, quæ in hujusmodi malis plerumque opem ferre solent.

Septimo tandem circiter mense, exanthemata quædam sive tubercula per faciem imprimis, deinde per collum, humeros, thoracem & ad extremos, manuum digitos, disseminata sunt. Erant rotunda, pulicula instar morsùs lata, rubentia, duriuscula; pruritu molestissima, sensim in vesiculos parvas, sero tenui pellucido tandem repletas, elevata: quæ in squamas furfureas tandem exsiccata, decidebant, relictis vestigiis livido-rubellis diu permanentibus.

Hæc in conspectum venerunt paucorum post diem febriculam; quum vero neque ortu, neque decessu justum aliquem typum servaverunt, pruriebant demum infensissime, & nova semper seges demessam subsecuta est, diurnum fore malum existimabam, altiusque

atiusque radices egisse, quam quæ febre inordinata
ernendæ forent: quumque exanthematum prorum-
pentium vis atque pruritus indies augeretur, ab impuro
aliquo hospite, vitium humoribus inferente, morbum
incrementa capere putabam. Ad purgantia itaque
mitissima, acidum aut acre obtundentia, eaque quæ
ad viscidum solvendum apta viderentur, confugi; &
ne forte vièlùs ratio, quanquam nutrici optime, mi-
nus tamen molli alumnuæ competeret, utrasque non
nisi jusculis, carnis tenerrimis, & id genus coctu
facillimis alendas iussi. Hinc tuberculorum numerus,
pruritus, ceteraque mala brevi diminuta fuerunt;
atque dubia hucusque salus quodammodo stabilita.

Decimi vitæ mensis initium attrigerat, quum paren-
tum iussu nutrix parvulam ablactare fategit. Hoc
sine magna molestia tulit: die sexto, propter alvum
paulo astrictiorem asfuetum sibi solutivum hausit, unde
bis dejecit, & bene se habuit.

Sub vesperam enormi vomitione corripitur, ex
nulla quantum patuit causa oriunda, quæ sine ulla
fere intermissione misellam lacescebat, donec tragœ-
diâ per 24 horas circiter actâ, vitæ brevis scenam
clausit.

Cuncta, quibus usâ est medicamenta, singulatim re-
ferre haud opus est. Tam notis pierisque, quam
novis auxiliis, intus, foras, novo & pertinaci malo
obviam itum est. Præ aliis per totum vitæ (nam &
idem erat morbi terminus) decursum, profuerunt
tinctoria rhabarbari ex aqua cinamomi tenui parata,
parca & saepius repetita dosi exhibita; & linætus ex
oleo amygdalino, syrupo pectorali & sapone paucis-
simò confectus. In ipsis vero extremis angoribus ad
vomitum sedandum adhibita sunt ea quæ acidum aut
acre

acre temperare, obtundere solent; aromata grata, mi-
tissima, anodyna, demum & ipsa soporifera, at
frustra omnia: alvus interea nec sponte soluta est,
neque ullis cessit irritamentis.

Atrociis morbi causas atque sedes rimari animus
erat; quod, impetrata venia, postridie aggredior;
priusquam vero ad dislectionem manus admovco,
præcipuorum symptomatum conspectum, quibuscum
a carcerebus ad metam usque colluctabatur, coram
sistere haud forte absolum videbitur.

1. Pulsus nunquam non turbatus erat, parvulus,
tremulus, frequentissimus.

2. Respiratio semper naturali crebrior, noctu quam
interdiu difficilior.

3. Id quoque observandum, quo laxior amictus,
etiam interdiu, eo crebrior respiratio; quanto vestis
arctior thoracem & abdomen cingens, tanto erat re-
spiratio naturali similiор.

4. Decumbenti etiam eadem actio difficilior; inde
evenit, ut postquam primum carpsisset somnum,
cætera noctis pars plerumque sedenti in gremio nu-
tricis abiit.

5. Tussis, inquietudo, febricula, plus minus, dum
ad sanitatem proxime accedere visa est, noctu aderant,
& semper quam interdiu molestiores.

6. Vomitiones frequentes sine causa evidenti
sæpius eam fatigabant: egesta, cruda, & varia; nunc
acida, nunc putrescentia, subpinguis, fetida.

7. Dejectiones sursum egestis simillimæ.

8. Carnium quolibet modo præparatarum odor
vomitiones crudeles haud raro ciebat; tanto tam-
que infeli sensu prædita erat.

9. Quoties alvus astrictior, toties major aderat ad vomendum proclivitas; at ventris fluxus quandoque enormis & diutinus plus danni intulit, quam vomitio.

10. Urinam insigni imbutam esse acrimonia docuit odor, spiritus instar urinosi plerumque acris: linteamina colore flavo tingebantur.

11. Et cutis quandoque simili tintura suffusa est.

12. Humor iste, qui pone aures infantum excerni solet, in nostra etiam maxime fetidus erat.

13. Ingenium ei erat mite, placidum, & malorum patiens: si quando autem accensa esset ira, mirum quantum excandesceret: pari tamen celeritate extinguebatur, alioquin a suffocatione illico periisset.

Crederet, opinor, unusquisque rerum medicarum gnarus, ex historia jam tradita morbum esse insolitum; vim ventriculi imprimis labefactatam; turbatas secretiones, vitiatum sanguinem, pulmones male functos officio; forte & hepar culpa non caruisse. Quis vero unquam conjecturis assecutus esset divisum fuisse septum transversum; per ejus rimam in ipsa pectoris penetralia ventriculi amplam portionem & intestinorum partem insignem irrupisse? Hæc vero & plura docuit ipsa cadaveris dissectionio, quam postero mane, comite *H. Delanoy Pigot*, chirurgo *Wansworthiensi* perito, institui.

Corpusculum exsuccum, & mirum in modum unius Νυχθημέρας intervallo exinanitum lustramus. Quoad partium formam & magnitudinem omnia recte, nisi quod thorax naturali longior videretur & angustior: costæ squidem, minus quam solent oblique positæ, ad corporis axin rectius spectabant.

Illa sinistra livor occupaverat, tanquam gangræna fuissent affecta: circa humeros & brachia haud paucæ vesiculæ cernebantur; quarum aliæ liquore rubello, aliæ viridescenti, flavescenti aliæ scatebant.

Divisam cutem, musculosque tenues subtus jacentes tunica cellularis omni omnino adipe vacua intercurrebat.

Ventre aperto, inferior omenti margo ne vel minima fæta pinguedine, vixque ad umbilicum protensa in conspectum venit. Intestinorum etiam tenuium portio, imusque ventriculi fundus; deinde hepar magnum pallescens; sub cuius costa latebat vesica fellea, ampla, turgida, fundo sursum, cervice deorsum rectius quam in sanis solitum spectante. Hæc forfice reclusa bilis spissæ, nigricantis ferme fuscunciani effudit: at quanquam ex plaga patula haud sine pressura; usque adeo crassa tenaxque erat. Vicina omnia summa flavedine tingebantur. Ileon intestinum hinc inde inflammari videbatur: Colon suo loco absuit: splen, renes, reliqua, sana.

Rescisisis deinde cute musculisque, caute sternum ad jugulum usque dividimus. Ast diductis plagæ marginibus, spectaculo, quantum novi, nunquam antea viso, percellimur. In sinistrum quippe pectoris antrum, magna ventriculi portio fese intruserat, tam pulmonum lobos, quam ipsum pericardium, & in eo cor, ex integro abscondens.

Diducto tandem ventriculo, quid subtus lateret inspecturi, ilei partem tres circiter palmas longam; cæcum, ejusque appendicem, una cum coli portione haud parvâ, omnia uno eodemque testa hospitio detegimus.

Rei novitate commotus, omnia rursus intucor; anceps ne forte vulnus inter secundum diaphragmati infictum visceribus portam aperuisset. At inspectio quam maxime accurata dubium omnino sustulit; docuitque id olim fissum, divisum vel perruptum fuisse: nam septi hiantis margines perfecte occalluere; neque ullibi conspicienda erant plagæ recentis indicia.

Quum itaque constabat nullam a nobis diaphragmati illatam fuisse vim, cuncta in locis quibus antea collata erant studiose reponimus, singulatim omnia et adhibita diligentia lustraturi.

Septum transversum ab osse sterno, et cartilaginibus anterius diremptum, et ad centrum usque tendinosum, divisum, retractumque, arcum lunatum tensum formaverat; cuius cornua ad costarum fines cartilagineos, dextro latere sterno proprius, remotius sinistro, pertingebant: sicque sinus effectus est inæqualis, sinistro quam dextro latere patentior.

Per hunc amplum sinum, sublata viscera, in sinistro thoracis angulo, inter costas et cordis apicem tutas adeo adepta sunt latebras, ut neque proprio pondere, neque valida succussione, neque mutato, quaunque denum ratione, corporis situ, in pristinas sedes unquam deduci potuisse judicabam: In *pristinas* dico, quoniam primitus ante partum sic sita fuisse haud temere credendum est. In ipso etenim partu malum accidisse, plurima sunt quæ, ut ita credam, faciunt.

Saccus ille ventriculi, qui ingesta per œsophagum immediate accipit, multo quam solet amplior, suum locum obtinebat; solito etiam pallidior et tenuior: reliqua pars sursum protrusa, deinde oblique retrorsum,

sum, supra septi arcum elevabatur; in ipso tamen transitu a margine septi angustatum notavimus.

Has tandem emensis fauces in amplum satis utriculum rursus excrevit; qui arcuato septo, tanquam scanno incumbens, omnem pectoris sinistri ambitum sibi vindicabat. Corculum interea, nam tale revera fuit, supra ipsam dorsi spinam detruserat; pulmonumque lobos ejusdem lateris eosque coarctaverat, ut omnino sedibus pulsos, aut nullos fuisse, pene crediderimus.

Pylorus ex hoc utriculo juxta tertiam costam emergens, et sinuosâ flexura deorsum vergens, in duodenum abiit; quod, qua parte septi jugum in descensu transivit, et ipsum coangustari debuerat, quotiescumque ventriculus aut cibis aut flatibus intumuit. Quumque ita a naturali cursu devium aberrare necesse habuit, nil mirum si ductus communis biliarius, a recto intestini itinere tensus et fere connivens, suo semper munere fungi non poterat: hinc cutis, hinc urina quandoque discolores; et hinc sine bile dejectiones.

Tubi intestinalis anfractus pressé sequentes iterum in thoracis antra ducimur: nam supra ipsum dia phragma, et pone ventriculum, portio ilei aliquot palmas longa convoluta delituit: exitum finemve quærentibus in conspectum venit appendix vermiformis, et cæcum fecibus distentum, amplum, incumbente ventriculi mole compressum, ejusque nisu extremo antri angulo adaptatum: denique annexa coli pars circiter dimidia, crebris et profundis sinubus notabilis.

Qua parte colon tensum septi limbum superabat, id tantum non abscissum invenimus; nam ventriculus saepius repletus, cedentis intestini latera contra

membranæ renitentis marginem obsistens, ea ita attriverat, seu premendo angustaverat, ut ne quidem fecibus crassioribus trajiciendis aptum videbatur.

His demum attente perspectis, cætera ejusdem cavi contenta exquirere satemus; et sub firma tectos membrana, quam mediastini parietem esse sinistrum judicavimus, pulmonum lobulos detegimus, arctissime posticæ thoracis regioni undique non adhærentes modo, at firmiter agnascentes dudum officio suo defuisse videbantur. Plexus præterea fibrarum validus, ex membrana cellulosa quasi contextus, totam lobulorum compagem, pleuræque superficiem sic intercedebat, ut nulla ratione seipso expandere valerent pulmones, si a tergo liberum movendi spatium permisissent intestina et ventriculi portio.

Alterius deinde lateris cavum excutimus, et pertusa membrana firma, quam pro altera mediastini plica habuimus, pulmo dexter sanus satis et integer feso prodidit; quiique proculdubio utriusque munere diu perfunctus est.

Paulo infra pulmonis marginem inferiorem, supra diaphragma, saccus erat quasi ex membrana cellulari conflatus, qui, forfice apertus, binas circiter uncias liquoris flavo-viridantis, albuminis instar gelatinosi, loculamentis membranaceis contenti, profudit. Num ex hoc fonte profluxerat ista sanies, quæ indomabilem tuberculorum vim, faciem, collum, cæterasque partes sedantem, enutriverat? Ita quidem verosimile videtur; nam liquidi in utrisque color idem erat.

Pericardium proxime referatur, quod et ipsum liquore simili scatebat: effluxit quippe ex apertura ad duas fere uncias humor descripto, modo paullulum tenuior magisque flavescens, simillimus.

Cor

Cor erat exiguum, tactui durum, et in bina aequalia quasi loculamenta discretum : hic enim auricula dextra sanguine distenta, vix cordi magnitudine cederet ; ibi ventriculi cruento atro pauco crassissimo farcti : inter utrosque vinculi partes agunt vasa coronaria, cordis basin arcte adstringentia.

Ex secta auricula cruentus aterrimus, spissus, corio tenaci apertus exprimitur ; ipsius facci latera ex venulis varicosis livescientibus tantum non constare videbantur.

Sæpius inter secundum tam casu, quam dedita opera, majores venas pertudimus at nunquam alias, tam parum sanguinis effluxisse memini, isque erat crassus et niger, tanquam sero omni et diluente lympha orbarus.

Lustratis jam et sua sede visceribus, ventriculum eximere partemque intestinorum libitum est, ut quantum ad formam situmque mutata essent, exploratum haberem : dum vero manus operæ admoveo, leniterque ventriculi fundum prehendo, ecce omnino putris, et ne tactus quidem levis patiens, pars ima intra digitos coliabascit.

Nulla aderant inflammationis gangrænosæ indicia ; non rubor, non striæ, nulla stigmata livescientia : omnis albore pallet, et sic tam nulla vi in tabem deflebat, ut potius acribus erosam, vel humidis laxatam fuisse compagem, quam gangræna corruptam judicarem.

Nec intuenti ventriculi situm hoc absonum videbitur. Heic enim ex imo visceris hujus fundo, ad summum pylori jugum, ascensus omnino acclivis : in nostra etiam sublata erat vis septi renitens, cuius ope in altum attolli unice valuerant ventriculi contenta :

plus

plus itaque laboris muscularis ventris solis peragendum erat, quod quam in aliis peragitur, sociato diaphragmatis nixu. Ingesta proculdubio suam sequi iudicem, faveente mora et quiete debuerant; quibus conditionibus si addamus perpetuum humoris gastrici stillicidium in unum quasi ventriculi punctum, tam vomitus funesti ortum, quam putredinis causam perspectam habere possumus.

Hinc quoque manifestum erit, quare noctu quam interdiu procumbens quam erecta, laxe quam arcte vestita, pejus se habuit: et quantas anxietates, aegritudines, et molestias, pati oportuit, quoties situs horizontalis, habitusque parum strictus, ascensum facilem cibis in pectora praebuere? Cor ipsum mole prægravari necesse erat; luctamque dubiam contra hostes irruentes solum sustinere.

Tradita hucusque rerum historia symptomatum explicationem promptam, ni fallor, reddidit, ideoque mihi supervacaneam: superest tantum modo, ut aliqua, quæ in mentem mihi saepius morbum immedicablem pensanti venerunt, at paucissimis, referam.

1. Patet enim imprimis, animal possit vivere, vegere, lætari, et quodammodo valere, cui finditur vel disrumpitur diaphragma.

2. Ideoque minus huic metuendum, in pectore pertundendo, quoties empyema aut hydrops remedium anceps experiri suadeant.

3. Ita affectum esse diaphragma, (1.) si ampla hiatusque plaga fuerit, forte dignoscendum, ex ipsa thoracis figura productiore, minus obliquo costarum situ, et læsa simul respiratione.

4. In morbis infantum, quorum natura videatur reconditior, ex accurata partium externarum contemplatione, indagine, fortassis aliquid lucis elici queat: ideoque nequaquam prætermittendum.

5. Quotiescumque tubercula, pustulæ exanthemata, singularem aliquam corporis regionem occupant, ibi subitus, in vicinia, malum fomitem latere suspicandum.

Ita tandem casum, nulla arte sanabilem, et forte nimia diligentia exposui; id vero ægre te laturum haud quidem existimo: nollent enim nescire cordatores in arte viri, quibus ex causis præmatura mors superveniat, quotiescumque cadavera lustrandi copia conceditur: ipsos etenim medentes non solum rerum gñaros peritosque reddit, verum etiam tam orbatis dolorem minuit, quam dedecus aufert arti, palam perspectum habere, nullis remediis, nulla ope, ne quidem tua, supremam sortem potuisse protrahi.

Vale, vir candide, diuque felix orbi intersis, bonarum artium patronus, medicæque juventutis pater atque princeps.

*IV. A Letter from Mr. Wm. Arderon,
F.R.S. to Mr. Baker, F.R.S. on keeping of
small Fish in Glass Jars: And of an easy
Method of catching Fish.*

*Read Jan. 16.
1745-6.* **I**N the Beginning of September 1744. I procured a small *Dace*, about an Inch in Length, which I put into a glass Jar, that held